

havde forsømt det belejlige Tidspunkt til at fæstne Kronkursen for Indløsning i Guld, da Spekulationen havde bragt Kursen op til f. Eks. 80, hvor man kunde have gjort det uden at volde Erhvervslevet alt for megen Skade, og det vilde have været meget lettere at gøre det da, end det vilde blive, hvis det Tilfælde skulde indtræde, at man blev nødt til at forsøge at gøre det paa Tilbagevejen. Thi hvis det er Spekulationen, der bringer Kronen saa hastigt op, som det nu sker, og altsaa allerede har skabt hele den offentlige Mening — naturligvis ogsaa i Regering og Rigsdag — for, at nu skal den helt op, og den saa af en eller anden uberegnelig Grund — for Spekulation er altid uberegnelig — skulde slaa fra igen, saa kan det gaa til den anden Side, saa vender Stemningen igen, og saa vil det være vanskeligere at fæstne ved 80 f. Eks., end det vilde have været, om man havde gjort det, da Kursen var bragt op dertil. Der tror jeg altsaa, der er sket en Forsømmelse fra dem, som har haft Indflydelse herpaa. Man har valgt at lade Kræfter, man ikke havde Indflydelse paa, raade, og de vil nu rimeligvis føre Kronen op og da lade det danske Arbejdende Samfund betale den meget store Afgift til indenlandsk og altsaa ogsaa til udenlandsk Kapital, som i en Aarrække vil tyngte vort Erhvervsliv haardt. Og jeg vil sige til det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, at jeg har ingen Tiltro til, at man ad Lovgivningens Vej kan bøde væsentligt derpaa. Der er ikke andet at gøre end at slide sig igennem. Naar Kronen først er bragt op, er der ingen Tvivl om, at den bliver guldindløselig til Pari, for ingen turde tage Ansvar for at risikere at lade den glide nedad igen. Regeringen førte en Valutapolitik, som lagde det rigtige Grundlag for Stigningen, og som lykkedes, som blev gennemført med tilstrækkelig Styrke — ogsaa her i Rigsdagen —, men der er baade fra Valutaudvalget og Regeringens Side forsømt at gribe til, da Spekulationen havde bragt Kronen op til den Højde, hvor den kunde have været stabiliseret uden at lægge en saa voldsom Byrde paa Erhvervslevet, som nu kommer..

Schovelin: I mangt og meget er jeg enig med det ærede Medlem, som sidst talte. Der har for mig været noget fuldkommen besynderligt i at se først en Befolkning slaa fast med lyrisk Styrke, at vi skulde have den „ærlige Krone“ igen, for saa, naar endelig Kronen som en Flyvemaskine sætter Fart, at komme løbende og sige: Nej, vi havde troet, at det var en

Ballon captif, hvor man bare kunde hale i Tovet, saa gik den ikke mer i Vejret. Det er i Virkeligheden det, der sker nu, og det, der specielt sker gennem denne Udtalelse fra Regeringen og Valutaudvalget, er, at da man endelig har naaet det, som alle Skaaltalefraserne gik ud paa, nemlig at Kronen skulde gaa op imod Pari — da der endelig er kommet Fart i Bevægelsen, kommer man her med en *Bremseklods*. Det er ikke rigtigt, hvis man virkelig vil op til Pari, og for det andet kan man meget vel opleve den Tort, at til Trods for *Bremseklods*en gaar Kronen alligevel op i Pari. Det er altsaa navnlig deri, min Enighed med det ærede Medlem, som talte sidst, ligger.

I Tilslutning til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) maa jeg vedblivende holde paa, at det ikke var Valutaordningen, der skabte Vendingen, men at det var indenfor selve Nationalbanken, Vendingen foregik, og naar den højtærede Minister siger: Men det var netop det, som opnaaedes ved Valutaordningens Vedtagelse, saa vil jeg svare, at det er da besynderligt, at hele Lovgivningsmagten skal sættes i Bevægelse for at faa Nationalbanken til at gøre det, der er dens simple Pligt og Skyldighed. Der har først siddet en Venstre-regering og ikke kunnet faa den til det, og saa kommer der en socialdemokratisk Regering, som dog maa antages at være bedre, mere handlekraftig, og saa hører vi stadig, at den kunde heller ikke, men maatte have de andre Partier, specielt Venstre, til Hjælp for at faa Nationalbanken til at makke Ret og gøre sin Skyldighed. Nej, det afgørende er saamænd ikke den lille Lov. Det afgørende er, at Nationalbanken endelig tog sig sammen og satte Deflation i Stedet for Inflation — og saa til syvende og sidst det, at den amerikanske Storspekulations naaderige Øjne faldt paa os, og nu er vi altsaa i denne Storspekulations Klo.

Den ærede Ordfører for Venstre bebrejdede mig haardt, at jeg havde lagt det ind i Udtalelsen fra Rigsdagens Valutaudvalg, at dette Udvalg virkelig skulde mene at være en Slags Hovmester for Nationalbanken i Henseende til Diskontopolitikken. Jeg var derfor glad ved, at den højtærede Minister egentlig svarede for mig: „Ja vist er det Mening, Mening er, at de Mennesker skal sætte Diskontoen ned“. Det er netop det, jeg anser for farligt, at det saa ganske sikkert ligger i de Ord, som staar her. Men i øvrigt er jeg ikke enig med den højtærede Minister om Diskontoens Betydning. Diskontoen ska